

Mảnh ghép trái tim

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

Phải làm sao bây giờ hả anh? Hình như em yêu anh mất rồi. Em thật sự rất bồn loạn, lo sợ. Biết rằng mình không xứng với anh nhưng em lại không thể bắt con tim mình dừng lại.

Trước đây, em nghĩ mình cứ thế sống vật vờ và chờ thần chết đến đón. Giờ em có mục tiêu khác anh à! Là anh, anh biết không? Em muốn thay đổi, em muốn xứng đáng với anh. Từ trước đến giờ, em chưa bao giờ cảm thấy ấm áp và hạnh phúc như khoảng thời gian quen biết anh.

Anh biết không? Mẹ em là tiểu thư trong một gia đình khá giả được chăm sóc từ nhỏ, vì vậy tính mẹ hơi nhút nhát. Mẹ gặp cha em trong cuộc party của những gia đình giàu có. Ông cho mẹ những ước hẹn và một viễn cảnh huy hoàng về tương lai. Thiếu nữ đôi mươi với trái tim mơ mộng yêu ông đến cuồng nhiệt và ông là tất cả mọi thứ của mẹ. Mẹ cãi gia đình và bỏ nhà theo ông. Nhưng hạnh phúc ngắn chẳng tày gang. Khi mẹ biết tin mình mang thai thì có một người phụ nữ hung tợn đến đánh ghen.

Giấc mộng tan vỡ, gia đình thì từ bỏ, một mình mẹ bơ vơ lạc lõng trong cuộc sống bon chen của nơi đô thành này. Mẹ sinh em ra trong bệnh viện tồi tàn, nhờ người báo tin ông biết nhưng ông cũng chẳng đoái hoài gì tới hai mẹ con. Niềm tin của mẹ đã đi theo người đàn ông đó. Tức giận, hận thù ông nên mẹ đặt tên em là Võ Hoài Hận.

Nếu em không mang gương mặt của người đàn ông đó có lẽ em và mẹ sẽ hạnh phúc hơn nhiều. Rất tiếc, càng lớn em lại càng giống ông. Vì vậy, mỗi lần nhìn thấy em, hình ảnh ông lại hiện về trong tâm trí mẹ. Nó như xát muối trái tim mẹ và điều đó khiến bà hay tức giận vô cớ. Những trận đòn không lí do liên tục trút xuống người em, nhất là khi con ma men làm chủ cơ thể bà.

Vào cấp 3, em nghỉ học vì không chịu nổi những lời đàm tiếu nói mẹ mình làm gái. Những người đàn ông ve vãn quanh mẹ bắt đầu chú ý khi em trở thành thiếu nữ. Một hôm, mẹ về nhà thấy gã trai của mẹ đang giở trò với em,

bà lên cơn điên đánh người đàn ông kia bỏ chạy, rồi trôi em cả một ngày một đêm và không biết bao trận đòn trút xuống. Bà còn đòi dùng dao để hủy gương mặt của ông ấy mà em đang mang trên mình.

Em sợ hãi, lao ra ngoài chạy trốn mặc cho những vết thương rướm máu. Rồi em gặp Khanh. Khanh giúp cho em chỗ ăn, chỗ ở mọi thứ. Hằng ngày, em cùng đám bạn Khanh lân la hết quán bar này tới quán bar kia cho qua ngày tháng. Rồi hôm đó, Lân mang cho cả đám vài viên thuốc lắc cho “sung” trong ngày sinh nhật hân. Đó cũng là lần đầu em gặp anh. Anh vẫn nhớ, đúng không?

Anh à,

Em biết mọi thứ anh làm cho em. Cảm ơn vì những điều giản đơn đó, nhưng đủ để đánh thức em tỉnh sau một giấc ngủ dài. Cảm ơn anh vì mang đến cho em nắng ấm sau những ngày mưa âm u, buồn tẻ. Em sẽ bắt đầu lại nhưng xin anh cho em một khoảng thời gian. Được không anh?

P/s: Em yêu anh! Hãy tin và chờ em anh nhé!”

Đọc xong bức thư những hình ảnh về em dần hiện ra trước mắt tôi. Lần đầu tôi gặp em là lúc đồng đội chở em về đồn chung với một đám choai choai. Đầu xanh, đầu đỏ; ăn mặc thiếu vải; trang điểm lòe loẹt với gương mặt non choẹt. hiện tại tôi đang ngồi lập biên bản lấy lời khai của những thanh niên “vô công rồi nghề” này, cái gì cũng “thiếu” trừ tiền.

Em thật xinh đẹp nếu như bỏ đi cái gương mặt trang điểm đậm như những cô gái bán hoa. Theo tôi nghĩ thế. Trang phục trên người em hoàn toàn khác với những thanh niên trong đám ấy. Em cũng chẳng hất mặt hay ra oai mình là con ông cháu cha như những đứa khác. Em coi việc đang diễn ra như của người khác chẳng hề liên quan tới mình. Thờ ơ và lạnh nhạt đưa mắt nhìn xung quanh như dò xét nhưng chẳng mang tí gì gọi là sợ sệt.

Tôi ấn tượng với em không chỉ vì thái độ mà nhất là khi đọc bản tờ trình của em, Võ Hoài Hận – là tên em. Giới tính nữ. Sinh năm 1996. Trời, con gái mà lại đặt tên như thế này? Tôi sửng sốt, ngạc nhiên. Cha mẹ cô không biết tên gọi quan trọng với con cái như thế nào sao mà đặt vậy? Lại còn là con gái nữa chứ. Thu bản tờ trình lại tôi vẫn chưa thôi nghĩ về cái tên đó - Võ Hoài

Hận.

24h sau, người nhà của đám thanh niên kia lên bảo lãnh chúng gần hết. Chỉ còn mỗi em. Tối ngày hôm sau nữa, mới có một cậu choai cùng với một người trung niên lên bảo lãnh em về.

Lần thứ hai tôi gặp em, sau hôm em bị tạm giữ một tuần. Khi rời khỏi cơ quan đồng hồ cũng điểm tới số 9. Mang cái bụng đói meo tôi tạt vào một quán bên đường ăn tạm thứ gì đó để lót dạ. Lúc gọi thanh toán tôi nghe tiếng bà chủ quán cất lên một cách khó chịu:

Coi như tui xui xẻo, chưa đốt phong long. Bà giơ đôi tay mập mạp của mình xua xua cô gái trước mặt.

Nhưng khi nghe tiếng tôi gọi thanh toán bà mau lẹ chạy lại.

20.000 đồng thôi cậu.

Chuyện gì vậy cô? Tôi tò mò.

Haizzz người đâu mà đi ăn không mang tiền. Không biết có đóng kịch để ăn quýt không nữa. Bà thở dài.

Cháu thanh toán cho cô ấy luôn. Tôi nói trong khi mở bóp đưa bà 50.000 đồng.

Cậu quen hả? Vừa bắt chuyện tay bà vừa mau lẹ cầm 50.000 đồng bỏ vào túi rồi lôi tờ 10.000 đồng đưa lại cho tôi.

Dạ, không. Tôi vừa khẽ cười vừa đưa tiền thừa vào bóp.

Lúc chuẩn bị ra về, em bước tới trước mặt tôi và nói: Tôi sẽ trả lại cho anh.

Không cần, coi như tôi mời em.

Quen tôi à? Em hỏi ngược lại tôi

Không. Tôi cười.

Vậy tôi sẽ trả. Anh cho tôi số điện thoại.

Phương thức làm quen mới à? Dù nghĩ vậy nhưng tôi vẫn đọc số cho em.

Em không ghi lại? Tôi ngạc nhiên.

Em nhếch miệng lên chút: Tôi nhớ rồi. Chẳng có gì để ghi với lại điện thoại cũng bị “thó” rồi. Cảm ơn anh. Em nhún vai

Nói xong không kịp để tôi có phản ứng gì thì em đã quay lưng bỏ đi. Còn tôi đứng như ngây như phỗng. Hôm nay em không trang điểm, em cũng ưa nhìn đó chứ? Tôi tự cười, rồi dắt xe ra về. Võ Hoài Hận cái tên đạo này thường hay lớn vồn trong đầu tôi. Một tháng sau lần đó, tôi cũng chẳng nhận được điện thoại hay tin nhắn gì từ em.

Lần thứ ba tôi gặp em, cũng trong quán ăn bữa nọ. Nhưng không phải cùng nhau ăn mà lúc tôi định thanh toán thì chủ quán kêu có người tính tiền rồi. Ai nhỉ? Tôi nhìn quanh, nếu quen sao không chào một câu? Bỗng dưng tôi liếc thấy bóng dáng quen quen đang chuẩn bị bước khỏi quán. Tôi sững người - chính là em.

Tôi vội chạy theo hét lên: “Hoài Hận”

Em quay lại, ánh mắt kinh ngạc. Bao lâu rồi chưa có ai gọi cô bằng tên này?

Sau một lúc đợi em lấy lại tinh thần thì tôi đã đứng sát bên em. Anh biết tên tôi?

Hôm nay trang phục em như bữa đầu tôi gặp, quần jean áo sơ mi và không trang điểm. Chỉ là, tôi thấy mái tóc vàng hoe đó không hợp với em cho lắm. Đang mải miết theo những suy nghĩ riêng của mình tôi không nghe câu hỏi của em. Khi em lặp lại câu hỏi lần thứ hai tôi mới ngớ người.

Nói sao nhỉ? ờ ...à...ờ... tôi đưa tay gãi đầu. Chẳng lẽ nói gặp em tại đồn công an nên biết tên em.

Một ý tưởng chợt lóe lên trong tôi. À, nhìn đằng sau em giống một người bạn của tôi.

Vậy à?

Em trả tiền cho tôi?

Ừ, hết nợ anh.

Tôi đưa em về được không?

Em im lặng rồi gật đầu.

Tôi đưa cái áo gió của mình cho em rồi nói: em khoác áo vào không lạnh.

Thật không công bằng – đột nhiên tôi mở miệng phá tan bầu không khí im lặng. gương mặt như đứa trẻ giận dữ nhìn em. Em ngạc nhiên, sau đó bật cười – Không công bằng cái gì?

Nụ cười em làm tim tôi đập thật mạnh, em đẹp quá! Tôi ngẩn người. Tự dưng thấy mình vô duyên quá, tôi nói vội: Em biết số tôi nhưng tôi chưa biết số điện thoại của em. Tôi tên Phong. Tôi nói luôn một hơi dài.

À! Em gật đầu như vẻ hiểu chuyện. Em rút điện thoại gọi qua máy tôi. Được rồi chứ? Tôi có tên trùng với người bạn lúc này anh gọi. Nhưng tôi thích gọi là Sam hơn.

Từ tối đó, tôi chủ động nhắn tin nói chuyện với em. Thật ra là tò mò về em nhiều hơn. Nhất là đôi mắt như đựng cả nỗi buồn của thế giới, nó khiến cho người khác muốn mang lại nụ cười trên gương mặt bé nhỏ đó. Tan sở tôi chạy tới nhà đón em đi chơi với cảnh hồng trên tay.

Mái tóc của em... tôi vội hỏi khi tặng em cảnh hồng trắng.

Em mỉm cười: Chỉ là trả lại nguyên bản thôi, có gì mà anh ngạc nhiên vậy? Anh không thích à? Hôm nay em mặc một chiếc áo dài trắng như nữ sinh cấp ba. Mái tóc vàng đã đổi thành màu đen óng ả. Em thay đổi vì tôi, phải không nhỉ?

Ờ...à...không...không phải. Hôm nay em đẹp lắm! Nhìn như học sinh cấp 3 ấy. Người không biết còn tưởng anh dụ dỗ trẻ vị thành niên đấy. Tôi mỉm cười đồng thời đưa tay bẹo vào má em. Hôm đó thật đặc biệt, tôi tỏ tình với em.

Nghĩ gương mặt ửng hồng của em lúc nhận lời làm bạn gái tôi, đến giờ tôi vẫn cảm thấy lâng lâng trong người. Một cảm giác không thể diễn tả được.

Đang đắm chìm trong cảm xúc của mình, bỗng Bông Tuyết chạy vào căn căn gấu quần tôi, giật tôi về hiện tại. Bỏ lá thư xuống, ôm Bông Tuyết trên tay, tôi mỉm cười hạnh phúc. Có lẽ tôi đã thành công trong việc lắp ghép những mảnh vỡ yêu thương trong trái tim em. Anh sẽ chờ em, nhưng đừng bắt anh chờ quá lâu nha cô bé?

Anh Túc